

Arrest

nr. 222 401 van 7 juni 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 november 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 oktober 2018 houdende "*weigering inoverwegingname aanvraag gezinshereniging middels bijlage 19ter*".

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 november 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 september 2018 heeft de verzoekende partij een aanvraag tot gezinshereniging met haar Spaanse echtgenote ingediend.

1.2. Op 8 oktober 2018 wordt beslist tot de intrekking van de bijlage 19ter omwille van het bestaande inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Op 07.09.2018 heeft u opnieuw een aanvraag gezinshereniging (bijlage 19 ter) ingediend als echtgenoot van de genaamde L. A. S. (..) RR : xxxxxxxxx van Spaanse nationaliteit.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient u niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40 bis van de wet van 15/12/80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09/08/2016).

U bent tijdelijk van dit recht ontzegd, gezien u het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13 sexes) van acht jaar genomen op 04/04/2014 en u betekend op 30/04/2014, dewelke nog steeds van kracht is gezien deze niet is vernietigd of geschorst door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken of opgeheven.

Bovendien begint de termijn van het inreisverbod te lopen vanaf de datum waarop u effectief het grondgebied van België heeft verlaten (arrest van de Raad v State n°240.394 van 14/01/2018). Er zijn geen bewijzen in uw dossier dat u effectief België heeft verlaten of bewijzen dat u de opheffing van het inreisverbod heeft gevraagd in het kader van artikel 74/12 van de wet van 12 december 1980. Vandaar dat u het Belgisch grondgebied alnog kan verlaten om de opschorting of de vernietiging van het inreisverbod te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor uw woon-of verblijfplaats in het buitenland.

Bijkomend dient er, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen u en uw echtgenote bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan u een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan het gezinslid een afgeleid recht van verblijf toe te kennen.

In casu blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze u de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Er is in uw dossier geen enkele reden terug te vinden dat u niet zou kunnen gescheiden worden van uw echtgenote. Uw echtgenote kan onafhankelijk van u een eigen leven leiden. In het dossier zijn er geen elementen waaruit blijkt dat zij bijzondere zorg behoeft door u.

De verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten brengt voorts enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen u en uw echtgenote en heeft niet tot gevolg dat het u definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met haar te ontwikkelen. Dé verplichting heeft slechts als gevolg dat u voor bepaalde tijd het Belgisch grondgebied dient te verlaten. Moderne communicatiemiddelen kunnen u in staat stellen om in nauw contact te blijven met uw echtgenote. Bovendien kan uw echtgenote België vrijelijk in- en uitreizen, zodat het contact ook middels bezoeken aan u verdergezet kan worden. Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor u om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor u geldende inreisverbod te verzoeken, uw echtgenote ertoe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten.

Het bestaan van dit inreisverbod, dewelke nog steeds van kracht is, rechtvaardigt de intrekking van de bijlage 19 ter, waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd.

Bijgevolg dient u gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied (bijlage 13) te verlaten, dewelke u heeft betekend dd. 30/04/2014 alsook aan het inreisverbod u heeft betekend op dezelfde dag.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen betoogt de verwerende partij dat het beroep onontvankelijk is omdat de intrekking van de bijlage 19ter een loutere vaststelling is en geen aanvechtbare beslissing. Verder stelt zij dat het inreisverbod definitief is en een eventuele nietigverklaring de verzoekende partij geen voordeel kan opleveren.

2.2. De Raad merkt op dat om ontvankelijk te zijn het beroep moet gericht zijn tegen een uitvoerbare beslissing. Als uitvoerbare beslissing dient te worden beschouwd de handeling waarbij rechtsgevolgen in het leven worden geroepen of worden belet tot stand te komen, met andere woorden waarbij wijzigingen in een bestaande rechtsregeling of rechtstoestand worden aangebracht, dan wel zodanige wijzigingen worden belet (RvS 28 juni 1999, nr. 81.364; RvS 14 juli 2003, nr. 121.603).

In casu verzocht de verzoekende partij op 7 september 2018 om de afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van haar Spaanse echtgenote. Zij wenste aldus het

haar opgelegde inreisverbod te zien opgeheven en te zien vastgesteld dat zij is gerechtigd op een verblijf van meer dan drie maanden als echtgenoot van een Spaanse onderdaan. Door de afgeleverde bijlage 19ter als onbestaande te beschouwen, ligt wel degelijk een beslissing voor waarbij wordt belet dat een wijziging in de rechtstoestand tot stand wordt gebracht, en dus een uitvoerbare beslissing. Er ligt wel degelijk een aanvechtbare rechtshandeling voor.

Verder heeft de verzoekende partij een belang bij het aanvechten van de bestreden beslissing. Ook in het arrest nr. 235.596, uitgesproken door de Raad van State op 9 augustus 2016 stelt:

"(...)

Sans qu'il soit besoin de déterminer si l'interdiction d'entrée, imposée à la partie adverse, fait obstacle à ce qu'un droit au séjour en qualité de membre de la famille d'un mineur belge lui soit reconnu, il suffit de relever que cette interdiction n'implique pas que la partie adverse soit privée de la possibilité de solliciter la reconnaissance d'un tel droit. La partie adverse ne commet pas une illégalité en demandant la reconnaissance d'un droit au séjour pour le seul motif qu'elle n'en serait pas titulaire. En conséquence, son intérêt à contester la décision par laquelle le requérant refuse de prendre en considération sa demande ne peut être jugé illégitime en raison du fait que la partie adverse n'aurait pas le droit au séjour qu'elle revendique.

"(...)"

Het arrest nr. 235.598, uitgesproken door de Raad van State op 9 augustus 2016, bevestigt dat een belang bestaat voor een verzoekende partij waarbij de verwerende partij een beslissing neemt tot intrekking van de bijlage 19ter, ook al staat deze verzoekende partij onder een inreisverbod.

De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Eerste Middel: Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, van artikel 40 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 40ter juncto artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, Schending van artikel 11, lid 2 Terugkeer richtlijn, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en schending van de materiële motiveringsplicht:

Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing - in casu de bestreden beslissing d.d. 08.10.2018) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

[...]

Artikel 40ter van de Vreemdelingewet bepaalt de regels inzake een aanvraag gezinshereniging en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"[...] Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van [zes maanden] te rekenen vanaf de aanvraag. [...]"

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 8 oktober 2018 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.).

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante (ACTUELE) gegevens een beslissing mag

nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast:

- dat verzoeker een actief inreisverbod van 8 jaren heeft en nog geen opheffing daarvan heeft gevraagd;
- omwille daarvan (actief inreisverbod) wordt de bijlage 19ter van 07/09/2018 als "onbestaande" beschouwd;
- er wordt naar artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet verwezen, inzake de opheffing van een inreisverbod;
- verder wordt naar de uitvoering van de bijlage 13 dewelke betekend is op 30/04/2018;

Verweerder gaat te snel door de bocht in het dossier van verzoeker.

Ten eerste heeft verzoeker een eerste aanvraag gezinshereniging middels een bijlage 19ter ingediend op 24/09/2013 om herenigd te worden met zijn Spaanse partner met wie hij wettelijk samenwoonde. In dit kader werd toepassing gemaakt van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. In het uitvoeringbesluit (lees: Vreemdelingenbesluit) staat duidelijk de te volgen procedure. Verwerende partij dient — bij een gebeurlijke weigering — een bijlage 20 af te leveren al dan niet met een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is in casu effectief het geval. Toen werd de bijlage 20 gemotiveerd op basis van artikel 43 van de Vreemdelingenwet (i.e.: schending openbare orde).

Verzoeker diende weerom een aanvraag gezinshereniging op basis van zijn Spaanse partner op 13/10/2015, op 20/04/2016 en op 11/01/2017. In dit kader werd toepassing gemaakt van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. In het uitvoeringbesluit (lees: Vreemdelingenbesluit) staat duidelijk de te volgen procedure. Verwerende partij dient - bij een gebeurlijke weigering - een bijlage 20 af te leveren al dan niet met een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is in casu effectief het geval. Toen werd steeds de bijlage 20 gemotiveerd op basis van artikel 43 van de Vreemdelingenwet (i.e.: schending openbare orde).

Verzoeker diende opnieuw een aanvraag gezinshereniging op basis van zijn Spaanse partner op 29/08/2017. In dit kader werd toepassing gemaakt van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. In het uitvoeringbesluit (lees: Vreemdelingenbesluit) staat duidelijk de te volgen procedure. Verwerende partij dient — bij een gebeurlijke weigering — een bijlage 20 af te leveren al dan niet met een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is in casu effectief het geval. Toen werd steeds de bijlage 20 gemotiveerd op basis van artikel 43 van de Vreemdelingenwet (i.e.: schending openbare orde) en werd "en passant" nog eens verwezen naar de bijlage 13sexies die werd betekend op 30/04/2014 en dat het niet naleven ervan "[...] betrokkene niet ten goede zou komen". Verder werd simpelweg een bijlage 20 afgeleverd zonder verdere diepgang inzake de bijlage 13sexies.

Verzoeker diende opnieuw een aanvraag gezinshereniging op basis van zijn Spaanse partner op 07/03/2018 dewelke geweigerd werd et de identieke gronden als huidige bestreden beslissing van 08/10/2018. In dit kader werd toepassing gemaakt van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. In het uitvoeringbesluit (lees: Vreemdelingenbesluit) staat duidelijk de te volgen procedure. Verwerende partij dient — bij een gebeurlijke weigering — een bijlage 20 af te leveren al dan niet met een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is in casu niet het geval. Thans werd geen bijlage 20 afgeleverd. Thans (lees: bestreden beslissing) wordt gedaan alsof de vorige - door verwerende partij genomen beslissingen - als "onbestaande" waren en zegt men datje geen procedure kan voeren, daar er een nog een actief inreisverbod zou bestaan van 8 jaren.

In huidig dossier werd door verwerende partij een "administratieve beslissing" genomen waarbij de aanvraag van verzoeker botweg als "onbestaande" wordt beschouwd. Van een administratieve overheid mag verwacht worden dat zij de wettelijke bepalingen volgen en minstens conform artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit een beslissing te nemen.

Overigens wordt ter ondersteuning van de genomen "administratieve beslissing" (lees: bestreden beslissing) gesteld dat er een actief inreisverbod zou zijn van 8 jaren. Het klopt inderdaad dat ten aanzien van verzoeker door verwerende partij een inreisverbod werd genomen. Het klopt echter niet dat het inreisverbod reeds in werking was getreden op het moment dat verzoeker een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Immers, uit de recente rechtspraak van het Hof van Justitie van 26/07/2017 (zaak C-225/16) blijkt kort samengevat het volgende:

In zijn arrest Ouhrami van 26 juli 2017 verduidelijkt het Hof van Justitie (HvJ) op vraag van de Hoge Raad der Nederlanden hoe artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn geïnterpreteerd moet worden. Het HvJ verduidelijkt dat een inreisverbod pas ingaat op het ogenblik dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk verlaten heeft.

Verder verduidelijkt het HvJ de voorwaarden waaraan een nationale strafbaarstelling van een inbreuk op een inreisverbod moet voldoen om in overeenstemming te zijn met de Terugkeerrichtlijn.

Feiten en procedurele voorgaanden

De Nederlandse overheid verklaarde in 2002 een Algerijn ongewenst wegens een gevaar voor de openbare orde. Op dat ogenblik was de Terugkeerrichtlijn, die gemeenschappelijke normen en procedures vaststelt voor de terugkeer van onwettig verblijvende derdelanders, nog niet in werking. De betrokkene moest ten gevolge van de ongewenstverklaring Nederland verlaten en er tien jaar wegblijven te rekenen vanaf de datum van effectief vertrek uit Nederland.

Hij ging niet in beroep tegen deze beslissing maar voerde ze nooit uit.

Nadat de Terugkeerrichtlijn in werking was getreden, liep hij een strafrechtelijke gevangenisstraf op omdat hij onwettig in Nederland verbleef ondanks zijn ongewenstverklaring.

Tegen de strafrechtelijke veroordeling ging hij in cassatieberoep bij de Hoge Raad der Nederlanden. Volgens hem moest een ongewenstverklaring gelijk gesteld worden aan een inreisverbod en waren de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn erop van toepassing. Hij voerde aan dat zijn ongewenstverklaring op het ogenblik van zijn strafrechtelijke veroordeling al verstreken was. De Hoge Raad der Nederlanden stelde daarop een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie over de datum van de inwerkingtreding van een inreisverbod.

Toepasselijkheid Terugkeerrichtlijn:

Volgens vaste rechtspraak van het HvJ is een nieuwe regeling, voor zover niet anders bepaald, onmiddellijk van toepassing op de toekomstige gevolgen van een onder de oude regeling ontstane situatie.

Het HvJ verklaart de Terugkeerrichtlijn van toepassing op de ongewenstverklaring van de betrokkene.

Bij gebrek aan een overgangsregeling is de Terugkeerrichtlijn onmiddellijk van toepassing OP:

- *de gevolgen van besluiten houdende een inreisverbod*
- *die zijn vastgesteld op grond van nationale regels*
- *die van kracht waren vóór de datum waarop de richtlijn in de betrokkene lidstaat van toepassing is geworden*
- *voor zover deze gevolgen zich na deze datum voordoen.*

Artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn:

Artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn stelt dat:

- *de duur van het inreisverbod volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval wordt bepaald en*
- *niet meer dan vijfjaar mag bedragen, uitgezonderd voor derdelanders ingeval van gevaar voor openbare orde, openbare veiligheid of nationale veiligheid kan het inreisverbod voor langer dan vijfjaar worden afgeleverd.*

De Terugkeerrichtlijn bepaalt nergens vanaf welk tijdstip de duur van het inreisverbod moet worden berekend.

Geen subsidiariteit:

Het HvJ oordeelt dat de vaststelling van het tijdstip waarop het inreisverbod ingaat niet aan de beoordeling van de lidstaten kan worden overgelaten, rekening houdend met:

- *het doel van de richtlijn, namelijk gemeenschappelijke normen en procedures vaststellen om de doeltreffende terugkeer van onwettig verblijvende derdelanders verzekeren, en*
- *het feit dat voor de betekenis en de draagwijdte van het begrip 'inreisverbod' in de Terugkeerrichtlijn nergens wordt verwezen naar het recht van de lidstaten.*

Bepaling begin looptermijn van inreisverbod:

Het inreisverbod begint te lopen vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk verlaten heeft. Dat leidt het HvJ af uit de bewoordingen, het opzet en het doel van de Terugkeerrichtlijn:

- *de bewoordingen van o.m. de artikelen 3 lid 4, 3 lid 6, en 11 lid 1 van de Terugkeerrichtlijn.*
- *de Terugkeerrichtlijn wil de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de EU vergroten door het opleggen van een inreisverbod waardoor een onwettig verblijvende derdelander gedurende een bepaalde periode na zijn verwijdering niet wettig kan terugkomen op het grondgebied van de lidstaten.*
- *het doel van de Terugkeerrichtlijn wordt ondermijnd als een derdelander zich aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod zou kunnen onttrekken door te weigeren een terugkeerverplichting uit te voeren en aan de verwijderingsprocedure mee te werken. Dit zou het geval zijn wanneer het tijdvak waarin een inreisverbod geldt, zou kunnen ingaan of verstrijken tijdens de verwijderingsprocedure.*

Inreisverbod in Belgische context:

Artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn werd in 2012 naar Belgisch recht omgezet in artikel 74/11, §3 Verblijfwet (Vw).

Dat artikel bepaalt dat "het inreisverbod in werking treedt de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend".

Gevolgen van het HvJ-arrest

De uitspraken van het HvJ zijn op de eerste plaats bindend ten aanzien van de rechtstreeks betrokken partijen. De Nederlandse rechter die de prejudiciële vraag stelde, moet rekening houden met de interpretatie van het HvJ.

Daarnaast moeten ook alle andere rechtscolleges in de EU in identieke of vergelijkbare situaties als die waarvan sprake in de rechtszaak, de door het HvJ gegeven interpretatie van artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn volgen, en dit vanaf het moment dat het Hof uitspraak heeft gedaan.

De door het Hof gegeven uitleg van een bepaling geldt vanaf de datum van inwerkingtreding van die bepaling (ex tunc werking).

Tenslotte zijn ook de administratieve overheden gebonden door de interpretatie van artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn.

In de Belgische rechtsorde blijft artikel 74/11, §3 Vw (dat zegt het inreisverbod in werking treedt de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend) verder bestaan. Er is een wetgevend optreden nodig om de Belgische Verblijfswet in overeenstemming te brengen met de rechtspraak van het HvJ wat de hogere rechtsnorm is. In afwachting daarvan moet artikel 74/11, §3 Vw buiten toepassing gelaten worden conform artikel 159 van de Belgische Grondwet.

Dit betekent in concreto dat het inreisverbod genomen ten aanzien van verzoeker niet inwerking is getreden en dus dat de aanvraag van verzoeker om gezinshereniging te vragen met zijn Spaanse partner middels een bijlage 19ter op 07/03/2013 wel degelijk "bestaat" en dat de procedure dan ook verdergezet moet worden, waardoor verzoeker na een positieve woonstcontrole in het bezit dient gesteld te worden van een attest van immatriculatie geldig voor 6 maanden conform artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit. Immers, verzoeker was op het moment van de aanvraag gezinshereniging nog steeds op Belgische bodem, zodat het inreisverbod (conform de recente rechtspraak van het Hof van Justitie) niet inwerking was getreden en er dan ook geen reden bestaat om de opheffing daarvan te vragen. Bovendien mag verwezen worden naar het gedrag zelf van verwerende partij, die het gewekte vertrouwen van verzoeker heeft beschaamt. Immers, er werd door verzoeker steeds een aanvraag gezinshereniging ingediend, waarop dan verwerende partij steeds een bijlage 20 afleverde met de simpele motivering van artikel 43 van de Vreemdelingenwet (lees: openbare orde). Er werd het vertrouwen gecreëerd door verwerende partij dat enkel de openbare orde een probleem vormt om uiteindelijk in het bezit te worden gesteld van een definitief verblijf van 5 jaren (lees: F-kaart). Nergens werd het inreisverbod opgevoerd noch werd er melding van gemaakt.

Het feit dat de gemeentelijke administratie en verwerende partij de procedure gezinshereniging ondanks het inreisverbod heeft opgestart mag geen afbreuk doen aan de regels die in artikel 52 van het voormeld koninklijk besluit worden opgelegd.

In dat opzicht werd artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 geschonden zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Het gemeentebestuur/verwerende partij heeft impliciet maar zeker het inreisverbod genegeerd/opgeheven minstens naast zich neergelegd waardoor verwerende partij niet kan aanhalen dat er in casu een actief inreisverbod was en bijgevolg geen bijlage 19ter mocht afgeleverd worden.

Aangezien de bijlage 19ter toch herhaaldelijk in het verleden werd afgeleverd diende verwerende partij de procedureregels van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 te volgen, en dient de bijlage 13sexies als onbestaande, minstens als opgeheven te worden beschouwd.

Op grond van rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ, Commissie v. Spanje, C-503/03 van 31 januari 2006) moet het bovendien mogelijk zijn een aanvraag tot gezinshereniging met een Unieburger in te dienen ook al werd voordien een inreisverbod opgelegd. Het inreisverbod dient dan met de aanvraag van een procedure impliciet opgeheven te zijn. Minstens in het inreisverbod impliciet doch zeker opgeheven.

De aanvraag voor een gezinshereniging kan onder andere ook beschouwd als een verzoek tot opheffing van het reeds opgelegd inreisverbod.

Het gedrag van verwerende partij is niet verenigbaar met een houding van een bonus pater familias, zodat hier ook het rechtszekerheidsbeginsel als geschonden dient beschouwd te worden.

Herhaaldelijk diende verzoeker een aanvraag gezinshereniging in, dat steeds door verwerende partij werd afgewezen op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte verwijst verzoeker naar het arrest van de RvV n° 131 885 dd. 23/10/2014 (zaak 149 992 / HI) waarin gesteld werd dat wanneer een bijlage 19ter en erna een attest van immatriculatie wordt afgeleverd - terwijl er zogenaamd een actief inreisverbod zou zijn - dat de afgifte van het attest van immatriculatie de impliciete doch zekere intrekking is van het inreisverbod (stuk 5):

[...]

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen. Bovendien dient het administratief dossier in zijn geheel te worden beoordeeld en dient men te kijken naar de houding van verwerende partij.

Om al deze redenen dienen de bestreden beslissing vernietigd te worden."

3.2. Verzoekende partij wijst er in essentie op dat de wetgever duidelijk de te volgen procedure bij een aanvraag tot gezinshereniging heeft omschreven. Zij betoogt dat *“van een administratieve overheid mag verwacht worden dat zij de wettelijke bepalingen volgen en minstens conform artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit een beslissing te nemen.”*

3.3. De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Thans wordt niet betwist dat verzoekende partij op 9 februari 2018 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie heeft ingediend als echtgenoot van een Spaanse onderdaan. Dit valt onder het toepassingsgebied van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit.

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam; (2)

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek. (4)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.

[De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België.](3)

§ 3

De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4

De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat."

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"§ 1

Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden "Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van [1 zes maanden]1 te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3

Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4

Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfkaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfkaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfkaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

3.4. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing gemotiveerd is op grond van de vaststelling dat de verzoekende partij, voorafgaand aan haar aanvraag, het voorwerp heeft uitgemaakt van een inreisverbod dat nog steeds geldt. Na vastgesteld te hebben dat er geen dusdanige afhankelijkheidsbanden zijn, heeft de verwerende partij beslist tot de intrekking van de bijlage 19ter waarvan de afgifte als onbestaande dient te worden beschouwd.

De Raad kan enkel met verzoekende partij vaststellen dat noch artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, noch artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit voorzien in het afleveren van een beslissing om de aanvraag voor een verblijfkaart van een familielid van een burger van de Europese Unie niet te behandelen wanneer de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat niet is opgeheven noch opgeschort. Noch de Vreemdelingenwet, noch het Vreemdelingenbesluit voorzien in de mogelijkheid dat de afgifte van de bijlage 19ter, omwille van een inreisverbod dat niet is opgeheven, als onbestaande wordt beschouwd.

Rekening houdende met rechtspraak van de Raad van State (RvS 17 maart 1999, nr. 79.313 en RvS 23 maart 2006, nr. 156.831) die aangeeft dat onder de weigering van afgifte van een verblijfstitel / erkenning van een verblijfsrecht elke beslissing dient te worden begrepen tot afwijzing van een aanvraag om gezinshereniging, ongeacht of het een weigering over de grond dan wel wat de ontvankelijkheid betreft, waaronder ook een beslissing om een dergelijke aanvraag niet in aanmerking te nemen, dient deze beslissing te worden beschouwd als een beslissing waarin de gemachtigde het recht op verblijf niet erkent (zie eveneens RvV drie rechters 8 februari 2016, nr. 161.497).

Uit de voormelde artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt dat een administratieve bestuurshandeling afdoende moet gemotiveerd zijn in rechte.

Dit is in casu niet het geval. Samen met verzoekende partij moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geen valabele rechtsgrond heeft nu geen enkele wetsbepaling voorziet dat de gemachtigde de aanvraag voor een verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie weigert omwille van het motief dat verzoekende partij onderhevig is aan een inreisverbod (RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598). De Raad van State stelde in dit arrest uitdrukkelijk: *"Le premier juge n'a fait que constater à juste titre qu'aucune norme n'habilite le requérant à refuser de prendre en considération la demande de la partie adverse et à se dispenser de statuer sur cette demande pour le motif que la partie adverse est soumise à une interdiction d'entrée."*

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aangenomen omdat de bestreden beslissing in rechte niet afdoende is gemotiveerd.

3.5. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er bestaat aldus geen noodzaak om in te gaan op de overige middel(en)(onderdelen).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 oktober 2018 houdende "*weigering inoverwegingname aanvraag gezinshereniging middels bijlage 19ter*" wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER